

ku v blízké obci Radostině. Posllice nemohla však pozdě večer vážití tuto cestu a proto se vrátila k rodičce, kterou zastihla již v prudkých porodních bolestech. Krátce na to Gabrielová porodila zdravého hochu. Poněvadž však po porodu nastalo silné krvácení, nevěděla si sousedka rady a běžela znovu pro Ježkovou, která konečně na její naléhání dala si říci a k rodičce se odebrala. Vidouc, že rodička stále silně krvácí, dala Ježková zavolat lékaře, který však krvácení již nemohl zastavit, takže Gabrielová vykrvácením zemřela.

Na porodní asistentku podalo státní zastupitelství žalobu pro zločin proti bezpečnosti života dle § 335. tr. z., o níž jednal v minulých dnech senát vrch. rady dra Hannera. Po dvouhodinném líčení vynesl soud rozsudek, jímž se žalovaná porodní asistentka odsuzuje pro přečin opomenutí povinné péče do tuhého vězení v trvání čtrnácti dnů, byl jí však povolen podmíněný odklad výkonu trestu na dobu 2 roků.

—rk—

V hotelu „Adria“.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan J. R., 40letý obchodník v Nuslích, rád si vyhodí z kopejtky. Ke konci srpna min. roku také se šel „rozšoupnout“ a v kavárně „Rokoko“ si učinil dokonce známost. Seděla tam taková líbezná dívka, hotová nevinnost, a když k ní přisedl, upejpala se tak roztomile, že byl pan Jan v sedmém nebi. Nabídl jí pohostinství, které po delším zdráhání půvabně přijala, a boře nedočkavostí lil do ní víno v naději, že líbezná dívčina bude později povolnější. Zašel s ní pak do Šroubkovy kavárny a ještě později do Julišovy cukrárny, a když už promarnil 400 Kč, počal přemítat, že úspěchy, jichž za tento peníz dosáhl, jsou velmi nedostatečné. A když slečna v řeči stěžovala si, že se jí nedostává na nájemné, které za pár dní musí zaplatit, nabídl jí pan Jan scházející obnos — 100 Kč — ovšem jen tehdy, když spolu užijí nějaké chvíličky o samotě v některém hotýlku. Zarděla se dívka mocně nad touto neslýchanou nabídkou, ale prohlásila pak, že to učiní — ne ovšem pro ty peníze, ale protože pan Jan je takový sympatický, rozumný človíček, docela jinaký, než ti protivní dnešní mladíci, kteří myslí, že každé děvče ohromí svým bezohledným postupem k cíli...

A tak vkrátku za nimi zapadly dveře hotelu „Adria“. Netrvalo však dlouho a pan Jan z hotelu opět odcházel — sám. Po chvíli za ním utíkala s křikem dívčina a volala strážníka. Pan J. odcizil prý jí z kabelky 200 Kč. Obchodník byl dopaden, odveden i s dívčinou na strážnici a na základě určité výpovědi Marie Marešové podalo na něho pak státní zastupitelství žalobu pro zločin krádeže, o níž rozhodoval začátkem prosince samosoudce vrch. rada Dobromír Souček.

Žalovaný se dostavil se svým obhájcem a vinu popřel. Dal jí v hotelovém pokojíku 100 Kč pod podmínkou, že s ní něco užije, pak si to však rozmyslil, když viděl, že svlečená krásavice není tak hezká, jak si představoval, když ji viděl oblečenou, a proto si z její kabelky svoji stokorunu vzal, aniž by se byl

dotknul ostatních jejích peněz, a odešel. Venku pak byl strážníkem zadržen.

Marie Marešová se nedostavila, poněvadž předvolání nemohlo jí býti doručeno. Čten tedy její protokol, v němž udává, že zpozorovala, když si lehla do postele, jak pan Jan hrabe se jí v tobolce. Za chvíli pak se s ní rozloučil a odešel. Vyskočila z postele a přepočtením své hotovosti shledala, že jí schází 200 Kč a něco drobných. Proto za svým kaválirem vyběhla a dala jej zjistit.

Poněvadž však byla zde opačná výpověď obžalovaného a svědků jiných nebylo, uznal soudce, že je nezbytným osobní výslech Marešové a za tím účelem líčení odročil a nařídil, aby bylo pátráno po bydlíšti Marešové.

Nové líčení provedeno bylo v minulých dnech, ale Marešová se opět nedostavila. Nemohla býti vypátrána a policie neví o ní ničeho bližšího. Ani její rodiče kdesi na venkově, jichž se policie dotazovala, nevědí, kde se jejich dcera zdržuje.

Za to pan Jan prohlašuje, že Marešovou nedávno náhodou potkal a ona prý se mu přiznala, že jej tehdy obvinila neprávem. A dala mu v tom smyslu pro soud dopis, který pan vrchní rada otevírá a čte:

„Já Marie Marešová žádám pana Jana R. za prominutí, že jsem jej obvinila z krádeže peněz. Přesvědčila jsem se, že je nevinný. Tehdy na Václavském náměstí šla jsem s panem R. na hotel, ale udělala jsem to první ve svém životě, a tak jsem byla rozčilená, že jsem si kabelku pořádně neprohlédla. V účtě Marie Marešové.“

Dopis byl pravý — to zjistil pan vrchní rada porovnáním jejího podpisu s podpisem na soudním protokolu, a tak mezbylo nic jiného, než pana Jana R. osvobodit.

Vesele odcházel pan Jan od soudu a prohlásil ve dveřích, že se z radosti hned večer zase půjde „rozšoupnout“.

—ff—

Holohlavý Absolon.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Pan Zelenka vyvolává na chodbě: „Viktor Absolon, Josef Holeček.“ Čekáme na Absolona s bujnou křticí, ale vstupuje v doprovodu četníků muž asi tak pětaticetiletý, hladce ostříhaný, v trestaneckých šatech. Přišel Absolon, ale holohlavý, což pan Zelenka výslovně konstatuje. Je žalován, že jsa již vícekrát pro krádež trestán, ukradl v různých klenotnických krámech zlaté a stříbrné hodinky, náramky, řetízky, tašky a různé jiné věci. Není toho příliš mnoho. Cestoval po republice s jakýmsi Holečkem, ubytovali se v hotelu, hlásili se falešným jménem, Absolon šel „nakupovat“, Holeček na něho čekal před krámem, až nakoupí, pak nakoupené věci převzal a šel je prodávat. Nákup děl se tím způsobem, že si Absolon, který chodil velice slušně oděn, dal předložit zlaté řetízky, brilantové prsteny, tašky na cigarety a celou spoustu nejrůznějšího zboží, vybíral, pak konečně si vybral, dal si zboží zabalit a když došlo k placení, prohlásil, že zapomněl svoji peněženku v hotelu, nebo že si dojde do banky pro peníze a pak že zaplatí a zboží si vyzvedne. Obchodník pak zabalené

zboží uložil stranou, avšak Absolon již pro ně nepřišel. Že z předložených nepočítaných řetízků, náramků a pod. několik kusů chybí, na to přišel dotyčný obchodník vždy až při inventuře. Ale se džbánem se chodívá tak dlouho pro vodu, až se ucho utrhne, a tak se jednou stalo, že Absolona někde natchytali, při čemž všechno prasklo.

V úterý zodpovídal se Viktor Absolon před senátem vrchního rady Vávry ze zločinu krádeže a přestupku falešného hlášení a Josef Holeček ze zločinu podílnictví na krádeži. Ličení samo — typický mlýn. Obžalování se plně doznali, státní zástupce navrhol odsouzení, obhájci dr. Emil Hartmann a dr. Jaroslav Mellan sháněli polehčující okolnosti, a nakonec vynesl soud rozsudek, kterým se Absolon, jenž byl mezitím odsouzen v Brně k osmiměsíčnímu žaláři, odsuzuje k doživotnímu trestu sedmi měsíci, ačkoliv podle trestního zákona na jeho činy jest sazba 5—10 let. Holeček byl odsouzen pro podílnictví na tři měsíce podmínečně.

Absolon jest osoba, která se již u soudu vyzná. Ulehčuje tím značné řízení, nezdržuje, nerozčiluje sebe ani ostatní. Když se jej jeden ze soudců ptal, zda Holeček věděl, když čekal před krámem, že on jde nějak divně nakupovat, odpověděl klidně: „To on viděl, že tam jdu něco nakupovat.“ — Inu, byl to, mlejn.

Psí pečinka.

(Krajský soud v Olomouci.)

Rolníku Fr. Perschovi ve Slánské u Rýmařova se ztratil krásný ovčácký pes. Pátral po něm dlouho marně, až četnictvo vyšetřilo, že psa zabil dřevorubec H. Hedwiger.

Zavolali proto Hedwigeru k soudu do Olomouce a věčně humorný v. r. Štrebl soudil ho jako samosoudce.

Hedwiger přišel do soudní síně kurážně s fajfkou v ústech, uklonil se jen nepatrně a před soudní stolicí se postavil hodně sebevědomě.

„Tak co, jak to bylo?“ táže se v. r. Štrebl.

„Prosím, slavné sóde, to psisko mně přišlo do kocheně a vydělalo se mně na brambory. Tak sem dostal vztek, chetl sem poleno a třískl sem psisko po hřbetě, až schroml. Když sem viděl, že chróme, tak mně ho bylo léto a zabil sem je, aby se netrápilo.“

„No a dále?“

„No, pak sem si ho upekł a snědl.“

„S cibulkou nebo s česnekem?“

„No, vedi, to už nevím, ale pes je dobrý s cibulou i s česnekem.“

„A pochutnal jste si na něm?“

A Hedwiger začal labužnický pomlaskávat a olizoval se, jako kdyby byl právě polykal poslední sousto z čokla.

Soud odsoudil Hedwigeru na čtrnáct dnů žaláře nepodmíněně.

Falšoval jízdenku.

(Sedrie v Košicích.)

To již je tak v lidské povaze, že každý má největší radost, když může někoho a hlav-

ně úřady ošiditi, třeba by se jednalo o pár halérů. Správa železnic již dávno ví o této náklonnosti davu a proto bře do svých služeb takové muže, kteří mají též kus detektivního talentu a nemilosrdně najdou a pokutují každého, kdo se svou jízdenkou spekuluje. Někdy se však erár pokutou nespokojí a případ projednává se pak ještě u soudu.

Podobný případ stal se Ladislavu Šelešovi ze Šomody. Snad jel za děvčetem, ale byl pátek a tak měl smůlu. Koupil si lístek do Čečejevic za 2.40 Kč, ale jel do Čestic, protože odtud měl blíže. Neoznámil to průvodčímu, ale na jízdence vyškral dost nešikovně jméno Čečejevice, aby nebylo čitelným. Když však v Česticích vystupoval a odevzdal svůj lístek průvodčímu, jak to na některých drahách bývá zvykem, chopil jej tento za rameno a už jej nepustil. Nepomohlo ani 10 Kč pokuty, kterou musil zaplatiti místo doplatku 40 halérů. Jízdenka je veřejná listina a její poškození s úmyslem způsobiti státnímu podniku škodu je kvalifikováno jako zločin.

Proto musil býti Šeleš odsouzen i přes polehčující okolnosti na šest měsíců žaláře podmínečně na dva roky. —ij—

Z CIZINY

Když si manžel netroufá.

Některí manželé jsou hrozní dobráci. Ale aby dobráctví některého šlo tak daleko, jako v případě, který v těchto dnech byl předmětem soudního líčení před okresním soudem ve Vídni ve Favoritech, to zde snad ještě nebylo. Nicméně věc se skutečně udála tak, jak ji vyličíme a nutno tedy tomu chtěj nechtěj věřiti.

Šlo o žalobu pomocného dělníka Karla H. proti jeho manželce a jejímu spoluvinníku pro cizoložství. Dle jeho tvrzení porušila jeho manželka manželskou věrnost způsobem přímo neslýchaným. Na otázky soudcovy žalující manžel vyprávěl:

„Byl jsem se ženou jednou v neděli v hostinci. Znenadání přisedl k našemu stolu cizí člověk a začal se s mnou ženou baviti. Mne si vůbec ani nevšimnul. Já jsem nic neříkal, ale zamrzelo mne to. On hned mé ženě poručil čtvrtku vína a hned na to za ni zaplatil. Potom se k ní začal náramně něžně chovat a když jsme potom šli domů, šel s námi.“

Soudce: „Vy jste asi zas nic neříkal?“

Žalobce: „Ba ne, já jsem mu to přísně zapověděl, aby s námi domů nechodil, ale on mne neposlechl.“

Soudce: „Člověče, proč jste ho tedy nevyhodil? Nejste přece povinen trpěti, aby do vašeho bytu šel s vámi cizí člověk!“

Žalobce podívá se po očku na spoluobžalovaného Františka F., změří si jeho o dvě hlavy vyšší postavu a jeho široké dlaně, a praví ostýchavě: „Jo, ono to nešlo.“

Manželka žalobcova na otázky soudcovy praví: „To všechno, co tady můj muž vyprávuje, není pravda. On v tom hostinci už měl špičku a když už měli zavírat, povídal, že je to škoda, že ten pán musí v dešti jít sám do-